

Capitolul unu

EMISFERĂ A CREIERULUI MEU, PROBABIL CEA RESPONSABILĂ cu logica, de negăsit la acea vreme, știa că ar trebui s-o las baltă și să plec, să-mi păstrez un strop de demnitate. În schimb, i-am strâns și mai tare mijlocul, încolăcindu-mi brațele de jur-împrejur, și mi-am lipit obrazul de pieptul lui. Nu logica îmi governa creierul, ci disperarea. Deși știam că nu e deloc atrăgător să fii disperată, nu mă puteam abține.

A oftat, eliberând puțin aer din plămâni. Asta mi-a permis să-l strâng și mai tare. *Nu așa îșiucid șerpii boa prada?* Nici măcar gândul ăsta nu m-a convins să mă desprind de el.

— Gia, îmi pare rău...

— Atunci nu face asta. Și dacă trebuie, nu mai poți aștepta două ore?

— Faptul că tocmai ai spus asta îmi arată că nu mai pot aștepta. Vrei să mă vadă prietenii tăi, asta e tot ce te interesează.

— Nu-i adevărat.

Bine, poate că era oarecum adevărat. Însă doar din cauza lui Jules, care se infiltrase acum un an în grupul nostru și, încetul cu încetul, încercase să le întoarcă împotriva mea pe cele

mai bune prietene ale mele. Ultima ei scorneală a fost că mint de două luni încoace că am un iubit. Așa că da, am vrut ca prietenii mei să vadă că nu am mințit. Că de fapt ea era cea care încerca să dezbine grupul. Ea, care e cel puțin un sfert malefică. Nu eu. Ți-a nu era singurul motiv pentru care voiam să vină Bradley în seara asta. Chiar îl plăceam înainte să-mi dea papucii în parcare, în seara balului. Dar acum, că își dăduse arama pe față, aveam nevoie doar să intre, să demonstreze că există, eventual să-i tragă lui Jules un pumn în burtă din partea mea, iar apoi să se care. Îi ceream chiar așa de mult? În plus, alooo, era balul meu de absolvire! *Chiar* avea de gând să mă lase să merg singură, în seara în care aș fi putut fi desemnată regina balului?

— Nu-mi pasă doar de asta.

Glasul meu s-a frânt, deși încercam să nu par vulnerabilă. Mă rog, în afară de faptul că mă lipeam de el ca o șosetă electricizată.

— E singurul lucru de care îți pasă. Ai confirmat-o chiar în seara asta când m-ai văzut. Primul lucru pe care l-ai spus a fost „prieteniilor mele o s-o ia razna”. Pe bune, Gia? Ți-a e primul lucru pe care mi-l spui după două săptămâni?

Mintea mi-a gonit înapoi. Oare chiar zisesem asta sau doar inventa el acum ca să nu se mai simtă vinovat? Chiar arăta foarte bine. Și da, chiar am vrut ca prietenii mei să vadă cât de bine arată. Mă putea învinovați pentru asta?

— Și pe tot drumul încoace ai plănuțit cum să ne facem intrarea. Mi-ai spus exact cum să te privesc.

— Deci îmi cam place să dețin controlul. Știai deja asta despre mine.

— *Cam* place?!

O mașină a parcat în locul liber, vizavi de cel în care eu încercam să-l storc de vlagă pe iubitul... pe fostul meu iubit. Un cuplu a ieșit din mașină. Nu i-am recunoscut.

— Gia...

Bradley mi-a descleștat mâinile și a făcut un pas înapoi.

— Trebuie să plec. Am mult de condus până acasă.

Cel puțin părea că regretă. Mi-am încrucișat brațele la piept, găsind într-un final puțină demnitate, dar mult prea târziu.

— Bine, pleacă!

— Ar trebui să intri oricum. Arăți minunat!

— Poți să mă înjuri și să pleci sau ceva de genul? N-am nevoie să te consider drăguț după toate astea.

Dar *era* drăguț. Gândul că încercarea mea disperată de a-l face să rămână nu avea legătură doar cu prietenii mei începuse să pună stăpânire pe mine. L-am alungat. Nu voiam să știe că într-adevăr mă rănise. A zâmbit jucăuș și apoi a ridicat tonul.

— Nu vreau să mai vorbesc niciodată cu tine. Ești o snoabă superficială și egoistă, și meriți să mergi singură!

De ce a sunat atât de convingător?

— Te urăsc, ticălosule! i-am cântat eu în strună.

Mi-a trimis o beza și eu am zâmbit. L-am urmărit cu privirea până s-a urcat în mașină și a plecat. Zâmbetul îmi pierdea pe măsură ce stomacul mi se făcea ghem. Probabil c-a presupus că aveam să găsesc pe cineva care să mă ducă acasă. Slavă Cerului că toți prietenii mei erau înăuntru... așteptându-mă să apar cu tipul cu care mă lăudasem în ultimele două luni. Am mormăit, încercând să transform durerea în furie, și m-am sprijinit de rampa unui camion roșu. Atunci mi-a atras atenția un tip care stătea la volan, în mașina parcată vizavi. Mi-am îndreptat rapid postura – nici măcar un necunoscut nu avea să mă vadă vulnerabilă –, iar el și-a mutat privirea.

Ce făcea tipul ăsta în mașină? Și-a ridicat cartea și a început să citească. Citea? Stătea într-o parcare în seara balului și citea? Și apoi mi-a picat fisa: cuplul care stătea pe bancheta din spate. Conducea pe cineva. O soră mai mică sau un frate, poate.

L-am analizat în timp ce citea. Nu puteam să văd prea multe, dar nu era o priveștițe prea rea. Păr castaniu, piele măslinie. Posibil chiar înalt – capul lui era mai sus decât tetiera –, dar era greu de spus. Nu era deloc genul meu – părul puțin cam prea zburlit, mai degrabă rar, ochelari –, dar n-aveam de ales, trebuia să mă descurc cu el.

Am mers la mașină. Citea o carte de geografie sau ceva despre ocolul Pământului în optzeci de zile¹. Am bătut ușor în geam, iar el și-a ridicat încet privirea. I-a luat chiar mai mult să coboare geamul.

— Bună! am spus.

— Salut!

— Înveți aici?

Dacă era elev aici și eu pur și simplu nu-l mai întâlnisem, atunci n-avea să funcționeze. Existau șanse să-l cunoască lumea.

— Poftim?

— Ești elev aici?

— Nu. Tocmai ce ne-am mutat aici, dar o să termin anul ăsta la vechea mea școală.

Și mai bine. Erau nou-veniți în zonă.

— Ești aici ca să-l conduci pe fratele tău?

— Pe sora mea.

— Perfect.

¹ *Ocolul Pământului în optzeci de zile*, roman clasic de aventuri scris de Jules Verne (n. tr.).

El a ridicat din sprâncene.

— O să fii partenerul meu la bal.

— Ăăă...

A deschis gura ca să rostească ceva, dar asta a fost tot ce-a reușit.

— Locuiești aproape? Pentru că nu poți intra acolo în jeanși și tricou. Mai ales unul cu o cabină telefonică pe el.

A aruncat o privire rapidă la tricou și înapoi la mine.

— O cabină telefonică? Serios?

— Ai măcar o pereche de pantaloni închiși la culoare și o cămașă? Poate o cravată? O cravată turcoaz ar fi super, te-ai asorta cu mine, dar n-am pretenții d-astea.

Mi-am lăsat capul într-o parte. Nu părea deloc genul meu. Prietenii mei și-ar da seama.

— Și ai cumva lentile de contact și niște gel de păr?

— Acum o să închid geamul.

— Te rog, nu face asta!

Mi-am pus mâna pe geam ca să-l opresc. Oare mai fusesem vreodată așa de disperată ca-n noaptea asta?

— Prietenul meu tocmai s-a despărțit de mine. Sunt sigură că ai văzut. Și chiar nu vreau să merg singură la balul de absolvire. Mai mult decât atât, prietenii mei cred că nici n-a existat vreodată. E o poveste lungă, dar am nevoie să-i ții locul. Două ore, atât îți cer. În plus, oricum stai aici ca s-o aștepți pe sora ta.

Rahat. Sora lui. Avea de gând să-l strige în gura mare prin sala de sport și să strice totul? Ar trebui pur și simplu s-o evităm. Sau să-i spunem și ei secretul nostru. Încă nu mă hotărâsem.

— O să fie mult mai distractiv decât să stai într-o parcare.

El se uita în continuare la mine de parcă eram nebună. Chiar așa mă simțeam.

— Vrei să mă prefac că sunt Căpitanul America¹?

A arătat cu degetul înspre stradă. Am fost derutată la început, dar apoi mi-am dat seama că așa îl numea pe Bradley, care era mai degrabă musculos.

— Nu l-am întâlnit niciodată, deci habar n-am cum arată. În plus, ești...

Am arătat cu degetul spre el, dar fără să termin propoziția. Am încercat să mă gândesc la un alt supererou cu care să-l compar, dar nu mi-a trecut nimic prin minte. Nu eram foarte pricepută la supereroi. Erau unii mai slăbuți? Spiderman? Nu prea suna a compliment.

Stătea pur și simplu acolo, holbându-se la mine, așteptând să termin propoziția.

— Pot să te plătesc.

A ridicat din sprâncene.

— Sunt sigur că există firme care asigură servicii d-astea. Poate ai putea să suni la 1-800-ESCORTE sau ceva de genul?

Mi-am dat ochii peste cap, dar n-am putut să nu zâmbesc.

— Îți e cunoscut numărul ăla?

A râs puțin.

— Bine. Dacă ți-e jenă să accepți bani, atunci îți rămân datoare.

— Cu ce?

— Nu știu. Dacă o să ai vreodată nevoie de o parteneră falsă, atunci o să te ajut.

— Nu prea îmi stă în fire să am nevoie de partenere false.

¹ Supererou din benzile desenate publicate de Marvel Comics (n. tr.).

— Bine, atunci. Mă bucur că poți să faci rost de o parteneră adevărată oricând vrei, dar eu nu. Bine, de fapt, de obicei pot, dar evident că nu acum, în mijlocul unei parcări goale.

Oare era necesar să vărs niște lacrimi false ca să fac rost de un partener fals?

— Bine.

— Bine?

Am fost surprinsă, deși chiar speram să fie de acord.

— Da. Locuiesc aproape, la câteva străzi depărtare. O să mă duc să mă schimb în ceva mai potrivit pentru bal.

A ridicat geamul, în timp ce mormăia ceva despre cum nu-i venea să creadă că lua parte la treaba asta. Apoi a plecat.

Am stat acolo timp de cinci minute, întrebându-mă dacă aia a fost de fapt metoda lui de a scăpa de toată chestia asta. Probabil i-a dat mesaj surorii sale și i-a spus să-l sune atunci când are nevoie să se întoarcă acasă. Dacă stătea atât de aproape, de ce aștepta în parcare? Nu ar fi putut să meargă acasă și să aștepte acolo?

Mi-am scos telefonul și am verificat Instagram și Twitter ca să mă asigur că Bradley nu spusese nimic despre despărțirea noastră. Nu era nimic. Nu m-a surprins, Bradley nu era așa de activ online. Un alt motiv pentru care Jules credea că-l inventasem. Am postat pe Twitter un mesaj despre cum balul urma să fie super și apoi mi-am îndesat înapoi telefonul în gentuța care se potrivea perfect cu rochia mea.

Au trecut alte zece minute și eram sigură că nu avea să se întoarcă. Am început să mă gândesc la toate scuzele pe care aveam să le înșir odată ajunsă înăuntru. S-a îmbolnăvit. A trebuit să învețe pentru examenele de luni, pentru cursuri... pentru că e la facultate.

Am oftat. Toată chestia asta era jalnică. Adevărul. Trebuia să le spun adevărul. S-a despărțit de mine în parcare. Gândul ăla îmi umplea ochii de lacrimi. Bradley s-a despărțit de mine într-o parcare. O făcusem lată și îl pierdusem, și acum existau șanse să pierd și mai mult de atât. Ar fi asta ultima dovadă pentru ca prietenii mei s-o creadă pe Jules? Știam privirea pe care mi-ar fi aruncat-o Jules de îndată ce aș fi spus adevărul. Ar fi privirea *cum-să-nu-sigur-nu-e-real*. Privirea pe care mi-o arunca de fiecare dată când îl pomeneam pe Bradley. Era privirea care mă făcea mereu să spun și mai multe povești. Nasol e că le spusese atât de multe, încât până și ceilalți prieteni ai mei începuseră să-i pună la îndoială existența.

Ne întâlniserăm într-o cafenea în campusul UCLA¹ în timpul unui festival de film în care era implicat fratele meu mai mare. Văzându-mă singură în cafenea, Bradley crezuse că eram studentă acolo. Nu l-am contrazis. Chiar urma să fiu studentă acolo, doar că în anul următor. Primisem confirmarea chiar în weekendul ăla, așa că mă simțeam destul de studentă. Făcuserăm schimb de numere de telefon și ne trimiseserăm mesaje o vreme. Și ce începuse ca o simplă atracție, devenise mult mai mult decât atât. El spunea glume caraghioase și știa atâtea despre o mulțime de locuri din călătoriile lui! Era interesant. După două săptămâni, îi spusese adevărul despre vârsta mea. La momentul acela deja ne plăceam reciproc. Problema majoră era că eu locuiam la trei ore distanță de UCLA. Așa că el venise să mă vadă doar de vreo două ori în cele două luni în care fuseserăm împreună și nu îmi întâlnise prietenii. Și acum, totul se încheiase.

¹ *University of California, Los Angeles*, universitate de top din Statele Unite axată pe cercetare (n. tr.).

Mi-am tras umerii înapoi și m-am îndreptat spre ușile sălii de sport. Nu aveam nevoie de un partener, real sau nu. Prietenii mei mă plăceau indiferent de persoana cu care eram sau nu combinată. Îmi doream ca acel gând să fie adevărat. Nu puteam să-mi pierd și iubitul, și prietenii într-o singură noapte. Aveam nevoie de ei în viața mea. De îndată ce am început să fac pași, farurile unei mașini mi-au proiectat umbra în față, pe asfalt. M-am întors în timp ce mașina s-a oprit și farurile s-au stins.

Tipul a ieșit din mașină.

— Aveai de gând să intri acolo fără mine, după toată milogeala aia?

Capitolul doi

AM ZÂMBIT. NU MĂ PUTEAM ABȚINE. CHIAR PURTA un costum – negru, cu o cravată gri-deschis. Nu mai purta ochelari și era înalt.

Era exact ce aveam nevoie. Am fi văzuți împreună. Putea să se despartă de mine la sfârșitul serii. Fără priviri arogante din partea lui Jules, oftaturi din milă de la Laney și nici clătinări din cap de la Claire, de genul *spune-adevărul-odată*. Și n-ar fi departe de adevăr. Înlocuitorul doar rearanja puțin ordinea evenimentelor. Nu era nimic rău în asta, mai ales că o ținea la distanță pe Jules, cea o treime malefică.

— Bună! i-am spus, apropiindu-mă de mașina lui.

Stătea lângă portiera deschisă a mașinii, de parcă încă nu era complet hotărât.

— Arăți super!

M-am uitat la părul lui, pe care îl puteam vedea mai bine acum, de aproape. Era vraiste. Dar părea că depusese puțin efort.

— Stai jos o clipă.

Am făcut un semn spre scaunul mașinii lui. A ridicat din sprâncene, dar m-a ascultat. Am scos un pieptene mic din

geantă și i-am aranjat părul. După ce nu i-a mai venit pe frunte și a căpătat o formă drăguță, am dat din cap în semn de satisfacție.

— Arăți chiar bine.

A scuturat din cap și a oftat.

— Hai să terminăm cu asta.

S-a ridicat și mi-a oferit brațul. L-am apucat în schimb de mână și l-am tras spre sala de sport.

— Uau, așteaptă puțin! a spus el.

M-a oprit brusc, ceea ce n-a fost chiar distractiv, având în vedere că eram pe tocuri.

— Am nevoie de câteva detalii. Încerci să-ți convingi prietenii că noi doi chiar ne cunoaștem, nu-i așa?

— Da, ai dreptate. Să vedem...

— Ai putea să începi cu numele tău.

Am râs. Nici măcar nu-i spusese cum mă cheamă.

— Sunt Gia Montgomery. Am șaptesprezece ani. Sunt în clasa a XII-a aici, la minunatul liceu Freemont. Sunt în consiliul elevilor și de obicei nu trebuie să implor ca să fac rost de un partener. Adică, n-am mai făcut asta niciodată până acum.

— Am reținut.

— Și pentru următoarele două ore tu o să fii Bradley Harris. Student în anul trei la UCLA. Apropo, asta e și motivul pentru care părinții mei nu sunt de acord cu relația noastră. Cred că ești prea mare pentru mine.

— Sunt, a spus el.

Nu eram sigură dacă vorbea despre el sau despre Bradley. Am crezut că a dat de înțeles că e la liceu.

— Câți ani ai?

— Dacă sunt în anul trei de facultate, atunci ar însemna că ar trebui să am... douăzeci și unu?

Vorbea despre Bradley. Mi-am dat ochii peste cap.

— Da. Dar asta înseamnă că ești cu doar patru ani mai mare decât mine.

— N-ar fi sfârșitul lumii dacă n-ai fi încă la liceu. Și minoră.

— Termin liceul peste cinci săptămâni și tu vorbești ca părinții mei acum.

El a dat din umeri.

— Par a fi niște părinți buni.

— Ei bine, nu mai contează acum. La sfârșitul serii, ai ocazia să te desparți de mine. De preferat, în fața prietenilor mei. Încearcă să nu te dai în spectacol. Repede și în liniște. Apoi, ca adevăratul Bradley, poți să pleci pentru totdeauna și toate acestea se vor sfârși.

Mi s-a pus un nod în gât de îndată ce am spus asta. Mi l-am imaginat pe Bradley plecând de lângă mine de parcă era lucrul cel mai ușor de făcut pe lume. Mi-am scos imaginea asta din cap și am zâmbit.

— Mă pot descurca cu asta.

— Bun. Dar cum rămâne cu sora ta? O să ne facă probleme acolo? O să alerge prin sala de sport și o să te strige pe nume?

— Nu. Nu se așteaptă să fiu acolo, arătând așa. Și chiar îi place de tipul ăla. Dar dacă o s-o văd venind, o s-o iau deoparte și o s-o pun la curent. E mișto. O să intre în joc.

— De ce nu-i dai un mesaj? Așa, doar ca să fim siguri.

— Aș face-o, dar m-am schimbat repede și mi-am uitat telefonul acasă.

S-a controlat în buzunare ca să-mi demonstreze că vorbea serios.

— O să fie în regulă cu asta?

— Da, nu-ți face griji.

— OK, atunci cred că suntem pregătiți.

A rânjit de parcă uitasem să fac ceva.

— Ce-i?

— Nimic. Hai să mergem.

Pășea încet și plin de încredere spre sala de sport. Nici măcar nu părea deranjat că-l țineam de mână.

Ajunși înăuntru, i-am întins profesorului biletele pe care le cumpărasem pentru mine și Bradley și am mers în sala principală. Muzica se auzea tare – cânta o trupă live – și nu era foarte bună. Trupa ieșise pe primul loc la probele pentru evenimentul ăsta, așa că era cea mai bună dintre cele mai proaste. Anul trecut plățiseră o trupă populară din oraș, dar având în vedere că anul ăsta biletele fuseseră mai „accesibile”, domnul Lund spusese că nu aveam suficienți bani la buget.

Le-am văzut pe prietenele mele și pe partenerii lor în partea cealaltă a sălii; stăteau în jurul unei mese înalte. Mi-am închis ochii pentru o clipă și m-am concentrat să mă prefac cât mai bine cu putință – nu prea mă pricepeam, dar trebuia să fie suficient. În plus, partenerul meu de ocazie nici nu părea agitat. Sigur că nu era – n-avea nimic de pierdut.

— Sora mea dansează, deci cred că suntem în regulă pentru moment.

I-am urmărit privirea; se uita la o fată îmbrăcată în albastru – partea de jos a rochiei era încărcată cu straturi de tul. Era drăguță, cu părul șaten și lung și cu o față prietenoasă. N-o mai văzusem niciodată, așa că probabil era mai mică decât mine. Deși el spusese că abia se mutaseră, deci trebuie să se fi mutat aici foarte recent. Totuși, nu l-am recunoscut nici pe partenerul ei, așa că am revenit la prima teorie.

— OK. Deci, o să încerci să mă privești de parcă ești îndrăgostit până peste cap?

— Tu și Căpitanul America erați înnebuniți unul după altul?

Am deschis gura să răspund – primul meu instinct a fost să spun „desigur” –, dar m-am abținut pentru că nu era adevărat. Eu și Bradley eram... ei bine, eram fericiți. Sau cel puțin asta credeam până în seara asta. Am zâmbit, încântată că reușeam să-mi țin sentimentele în frâu, după ce încercaseră să preia controlul în parcare.

— N-ai un punct de referință pentru emoția aia?

S-a concentrat o clipă, apoi mi-a aruncat o privire intensă. UAU! Era bun la asta.

— Poate că e totuși un pic exagerat.

A lăsat-o mai moale și mi-am dat seama pentru prima dată că avea ochii albaștri. Nu era deloc bine. Bradley avea ochii căprui.

— Așa rău a fost?

— Nu, privirea e grozavă.

Deci știa cum te simți atunci când ești îndrăgostit. Eu eram cea fără punct de referință.

— Mă enervează culoarea ochilor tăi.

— Nu mi s-a mai spus niciodată asta. Mulțumesc!

— Îmi pare rău! Sunt sigură că fetele îți spun că sunt de vis sau ceva de genul.

Și chiar erau. Doar că...

— Bradley are ochii verde smarald? Ba nu, căprui ca ciocolata topită!

Am râs pentru că și-a atins pieptul și a spus asta pe un ton melodramatic.

— Da, foarte topită.

Privirile noastre s-au întâlnit.

— Ca ai tăi.

— Ei bine, ai lui bat spre ciocolată, ai mei sunt mai sepia, dar...

Mi-am scuturat capul, încercând să revin la subiect.

— Ai grijă doar să nu faci contact vizual cu cineva.

— Pentru că sigur n-o să fie ciudat. Crezi că prietenii tăi își vor aminti culoarea ochilor unui tip pe care nu l-au cunoscut niciodată? Chiar atât de mult ai vorbit despre ochii lui?

— Nu. Ei bine, au văzut câteva poze.

— Au văzut poze? a întrebat el, făcând ochii mari. Și crezi că o să-i păcălim?

— Erau de la depărtare. Și într-una i se vedea doar jumătate din față. Spre nemulțumirea mea, nu îi plăcea să stea la poze. A trecut ceva timp de când le-au văzut. Cred că semeni suficient, o să funcționeze. Dar mai lucrează la versiunea mai puțin ciudată a evitatului privirii.

Mi-a luat mâna într-a lui, mi-a sărutat-o, m-a privit intens și mi-a spus:

— Ei bine, eu am ochi doar pentru tine.

Chiar era *foarte* bun. Am râs.

— Îi văd pe prietenii mei. Să mergem!

— Dacă au văzut poze, de ce nu credeau prietenii tăi că exist? a întrebat el, în timp ce ne făceam loc printre oamenii care dansau.

— Pentru că erai la UCLA și de obicei eu eram cea care te vizita. Când ai venit aici, ai vrut să ne petrecem tot timpul împreună, nu cu prietenii mei.

— Deci sunt un snob, m-am prins.

— N-am zis asta.

— Când ai venit în vizită, am ieșit cu prietenii mei?

— Nu, ne vedeam rar. Nu voiam să avem de-a face cu alții.

— OK, deci erai secretul meu.

— Nu, asta voiam și eu. Și, în plus, tocmai ai condus trei ore ca să vii la balul meu, deci era clar în plan să-i întâlnești pe toți prietenii mei.

Mi se părea ciudat că vorbeam de parcă el chiar era Bradley. Am dat din cap.

— *El* avea de gând sa-i întâlnească pe prietenii mei.

— Și cu toate astea *el* s-a despărțit de tine în parcare, înainte s-o facă.

Mi-am mușcat interiorul obrazului. Încă zece pași și ajungeam la grup, așa că nu mai aveam timp să-i spun că mă purtasem nasol cu Bradley. Că primul lucru pe care i-l spuseseam după două săptămâni fusese că prietenii mei aveau să-și piardă mințile. Pentru că arăta grozav. Ar fi trebuit să-i spun asta în schimb. Nu trebuia să-mi fac griji despre ce aveau să spună prietenii mei. Totuși, îmi era greu să n-o fac pentru că îmi petrecusem două luni răspunzând la întrebări despre existența lui, două luni în care le-am povestit totul despre el. Totul din cauza lui Jules. N-ar fi trebuit s-o las să mă manipuleze.

Claire m-a observat prima, și ochii ei au părut să sclipescă de ușurare atunci când mi-a văzut partenerul. Era prietena mea cea mai apropiată, așa că îmi lua tot timpul apărarea.

— Gia!

Toată lumea s-a întors spre noi.

Privirea lui Jules a fost neprețuită. Era un zâmbet orgolios. Apoi a rămas puțin cu gura căscată. Și, pentru prima dată, lui Laney nu părea să-i fie milă. Am zâmbit cu toată fața.

— Prieteni, el e Bradley.

Le-a făcut cu mâna. Nu știam dacă încerca să fie amuzant sau dacă îi scăpase. Dar atunci când a spus „Mă bucur să vă cunosc”, vocea lui era joasă și răgușită.

Claire a făcut ochii mari, de parcă voia să-mi zică *bine-tu-Gia*. Jules și-a recompus rapid sinele snob în timp ce îl analiza de sus în jos. Mi-am ținut respirația, așteptând să spună că nu arată ca în poze sau ca tipii cu care ieșeam de obicei. În schimb, a zis:

— Sunt surprinsă că ai vrut să vii la un bal de liceu.

El m-a privit fix în ochi și m-a luat de talie.

— Era important pentru Gia.

M-a tras înspre el. Am simțit furnicături pe spate. Prima mea reacție a fost să mă îndepărtez, dar nu aș fi făcut asta cu Bradley. M-aș fi sprijinit de el. Aș fi oftat fericită. M-am forțat să le fac pe amândouă.

Jules a rânjit.

— Asta e fundația relației voastre? Cât de „importantă e Gia”?

Chiar a pus ghilimelele în aer.

Garrett, partenerul lui Jules, a râs, dar s-a oprit rapid, după ce unul dintre ceilalți tipi i-a dat una peste spate.

— Nu, a răspuns partenerul meu înainte să apuc să zic ceva. Dar poate că ar trebui să fie.

După asta, toți au râs. Eu eram prea ocupată să mă încrunt la Jules ca să râd.

— Noi o să mergem să dansăm, a spus partnerul meu.

În timp ce mă conducea pe ringul de dans, mi-am dat seama că nu știam care era numele lui adevărat. Oare d-asta afișase rânjetul ăla atunci când ne îndreptam spre sala de sport? Așadar, atunci când tipul-al-cărui-nume-nu-l-știam m-a cuprins de talie, mi-am lipit fruntea de pieptul lui și am șoptit:

— Îmi pare rău!